

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Küsthy György*
Cím: *Fajkutyák*

Forrás: *Pesti Hirlap*

Byp.
(Hely)

1921 V/18
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

636

Hely

Idő

'1921'

Személy

Helyszám

Fajkutyák.

Ebkiállítás, kotorékverseny és rendőrkutya-bemutató. — Nagy siker. — Drága állatok. — Afrikai csupaszcspicce. — Háromméteres ugrások. — Rózsáhegyi díja.

A Tattersaal tágas területén, a nagy, fedett csarnokban és a napsütötte gyepen tegnap és ma sok ezren tolongtak reggeltől estig. Az autók, fogatok és gyalogosok egész áradata hömpölygött a szép májusi időben. Husz, esetleg harminc, sőt negyven korona a belépőjegy; alig lehet kiszámítani: mennyi jövedelem van...

És mindez kétszázhetvenhét kutyáért. Igaz: pompás, pedigrees példány valamennyi; nagyszerű oroszagarak, gyönyörű magyar komondorok, kovácsok és okos pulik, virgonc foxik, kedves daxlik, intelligens vizsák, majdnem artista-tudású farkaskutyák, szép collyk, német pinscherek, angol air-dale-ek, hatalmas dogok, meg azután a sok ki- és agyontenyésztett, kényes, degenerált korcs: a francia bullyk, a máltai selyempincsek, a törpe uszkárok, agarak, rattlerek és spiccek, a Prince Charles spanielek, japán chinek és egy pekingi csuda-szörnyecske...

Ennyi mindentélét lehetett látni a nagy pályán, ahol — bizony elég szegényesen és a szemnek bántóan — volt elhelyezve ez a sok drága állatok kamarás; ketrecben, fal mellett, kerítés mögött, padon, kosárban, párnán üvöltött, szűkült, vinnyogott, nyöszörgött, ugatott a kiállítók szemefénye, össze vissza, két teljes napon át.

A rendezésnek ezt az egyetlen szépséghibáját azonban menti az anyaghiány és az — olcsóságtábla hullámnak nevezett — drágaság.

Hétfőre már ott pompáztak a díjnyertesek előtt a cédulák:

I. díj

Champion díj

József főherceg díja

stb.

Volt olyan, amelyek hat-hét díjat is kapott, de

látszólag nem sokat törődött a dícsőségével; inkább egy kis szabad mozgás után vágyott a leláncolt győztes-volta helyett.

A tulajdonosok ott ülnek féltett kincsük mellett. A hiubbak (főleg asszonyok) magukat az elnyert okleveleket is kiszegezik a becézett állat fejé fölé. Némelyiknél hat-hét ilyen diploma is díszlik.

Látni itt szegény munkásasszonyt, gazdag magánzónót, katonát, kopott kishivatalnokot vegyesen, amint boldogan és büszkén strázsálnak a kedvencük mellett és úgy néznek rá, mintha legalábbis a praematuráns fiuk volna!

Némelyik kutya fölött vörös cédula, rajta az ősi „cave canem“ fordítása:

Harap!
Beisst!

De ennél sokkal több helyen látni:

Eladó

továbbá

Ara 15 000 kor.
Megveszés szerint

Csaknem minden ár ezt az összeget mutatja. Ugy látszik, ez volt az átlagár.

Érdeklődöm: melyik a legdrágább, melyik a legolcsóbb példány.

— 80.000-re volt kiírva az egyik — világosi-tanak fel az irodában, — de az egyik bernáthegyi tulajdonosa kijelentette, hogy még öt millióért sem volna meg a kedves állatjától. A legolcsóbb kutya kétezer korona volt.

Itt-ott egy-egy kivénült primadonna is szuszog, nyög, vagy terpszkedik. „Hors concours“ függ a feje fölött; ő csak a multja dícsőségéből él, neki nem kellene a mai zavaros világ főkétes értékű babérai. Ő szánakozó mosollyal, kiábrándulva, ajkbiggyesztve szemléli a tehetségtelen fiatalok marakodó törtetését a muló elsőség, az efemer tapsok, a hűtlen népszerűség pálmája körül... Szőrzete, különösen petyhüdt ajkai és be-

esett halántéka körül már összevegyült, hajdan díjra ingerlő szemei fényüket veszítették, finom végtagjai megroggyantak — — ó, vanitas! Egy sóhajjal bucsuzunk tőlük.

Egyik padon egy egyszerű ember, mellette két furcsa jószág: két teljesen meztelen kis kutya, de a fejüket és nyakukat dús haj (majdnem azt irtam: szőr) fedi.

— Ilyen még nem volt Pesten — konferálja a bússzemű tulajdonos az előtte — csudálkozóknak. — Az anyát, kérem, Ázsiából hoztam, az apa elhullt; ez a másik itt az ivadék: kisasszony.

— Milyen fajta ez? — kíváncsiskonak a pes-tiek.

— Afrikai csupaszcspicce, — feleli a férfi — de a jury a „pomeráni spiccek“ kategóriájába sorozta. Ugyanaz a fajta, amelyik, dús bundában, erősebb testtel, a lappok meg az eszkimók szánkóit huzza fönn Laplandban meg Grönlandban... Ezek Ázsiában százsámra szaladgálnak a melegben; a szőrzetük lassan kiveszett. Pesten még nem volt ilyen!...

Sokan állják körül a szegény, idegenbe szakadt reszkető teremteseket. Foltos bőrük — és három első díjuk — alatt remegnek a huszonnyolcfokos pesti melegben.

Pompás magyar tenyésztések eredményei a házörző nagysubájú, rojtos bundájú kuvaszok és fehér komondorok, az értelmes, szimpatikus, piszkosszemű, borzas pulik. Mindez specialitás: sehol a világon ez a kutya-típus nincsen már meg ebben a tisztaságában. Őrzik, törzskönyvelik, kontrollálják és tenyésztik is szorgalmasan a lelkes és derék Magyar Ebtenyésztők Orsz. Egyesületének buzgó vezetői, akik ezt a kiállítást létrehozták és rendezték: *Meszlény Pál* ny. főispán, *Gegus Dániel* rendőrfőtanácsos, *Ilosvai Lajos Károly* titkár, meg *Ráitsis Emél*, a kitünő állatorvos.

A „mükotorék“-verseny külön szenzáció. A

rémés összetett magyar „műszó“-nál sokkal, de sokkal külön maga a produkció: mint csalja elő „mülyük“-ből a rókát a temperamentumos fox-terrier, vagy a karcu borzeb, miként csipi nyakon és fegyverzi le a ravasz ellenfelét, gyűlölt ősi vad-ellen-ségét a kultúr-háziállat

Némelyik egyenesen a torkához kap, a másik más taktikával dolgozik: kerülgeti, ugatja, csalogatja, szédíti. Főzi, ahogy a bar-okban mondják a tollatlan tyúk nevű szárnyatlan, de bukott angyalokra. Szóval: ahány egyéniség, ahány fajta intellektus, annyiféle módszer. Ravaszság — ravaszság ellen, csel — cseliell szemben. Sőt az is megtörténik — ilyenkor a szigorú bírák kegyetlenül „lepon-tozzák“ a pályázót, akár az emberek olimpiáján a tornászokat, — hogy a róka koma marad felül, elriasztva támadóit és meglógva a körükből. De az ilyen esetekre borítsuk a feledés fátyolát.

Igen érdekes a rendőr-kutyák produkciója is. A műsor szerint: 1. Pórázon vezetés, 2. Lőbiztosság, 3. Ugatás parancsra, 4. Szabadon követés, 5. Ugrás, mászás, 6. Tárgyak megőrzése, 7. Előhozás (aportírozás), 8. Helybenmaradás, behívás, 9. Elvesztett tárgy előhozása, 10. Küldöncszolgálat 150 m. távolságra, 11. A vezető megvédése, 12. A tettes követése és megállítása, 13. Kisérése és szökéskor lefogása, 14. Fűrkészés, 15. Őrszolgálat, stb. — mind ezt kell tudni egy jól képzett rendőr-kutyának.

Tudják is. Élvezet nézni, mint veszik a három méter magas sima deszkafalat, hogy ugranak át égből kötélen, miként találják fel a tolvajt, hogyan fogják le a betörőt, milyen szamaritanus-módra vezetik nyomra gazdájukat sebesültek feltalálásában.

És hogy futnak! Száz métert hét másodperc alatt (az emberi világrekord: 9.6"!) Milyen szimatjuk van és még mi mindenben állanak gazdáik érzékszervei fölött . . .

— Persze, „profik“-kat nem bocsájtanak a versenyre — mondja egy gunyos hang a nézők közül, érte aiatta a hivatásos cirkusz-kutyákat.

Megtörténik azonban, hogy valamelyik versenyző orra felmondja a szolgálatot és nem találja meg rögtön a nyomot. Ilyenkor az egész publikum együtt drukkol neki és „süg“, mint az iskolában. De a jó öreg állati ösztön utóvégre is diadalmas-kodik és a keresett tárgyat boldogan hozza elő a fű közül a szép, karcu állat.

A nap forrón süt, a zöld mező friss füllátát nem tudja elnyomni a szomszédos pályaudvar kollektív-füstfelhője. A verseny simán folyik és száz rom-száz nyáriruhás nő, száz meg száz szakértő férfi figyelni izgatottan a jól rendezett program gyorsan pergő számaint.

Az egyik privát-bemutató, akinek a kutyája nem akar parirozni, panaszosan szól fel a bíróság páholyába:

— Alezredes ur, a Deno-t nagyon irritálja egy nő, . . . pardon: egy szuka. Tessék kivezetetni a terepről!

A jury mosolyogva intézkedik és Deno attól kezdve zavartalanul és hibátlanul dolgozik tovább . . .

Befejezem tudósításumat. Mit mondjak még? Csupa szép és kedves dolgot láttam, magyar embernek, 16- meg kutyakedvelő népnek kedves dolgokat. De, hogy a szakmánál maradjak, meg kell még említenem, hogy

. . . jók voltak még Trütyök, Pittje, Paul-egg, Lord és Rózsashegyi Kálmán kollegám finom kis vizsgálója: „Büby“ (szül. 1918.), mely három II. díjat nyert. A gazdája azonban egyelőre „veri“: neki több díja van és csupa első. (Remélem, ezért nem állítanak színházi törvényszék elé: mint illetéktelen véleménymondót.)

Kürthy György.